

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/91/UE

z dnia 13 grudnia 2011 r.

w sprawie oznaczeń lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy

(tekst jednolity)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy ją ujednoczyć.
- (2) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w obrębie którego zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału.
- (3) Handel środkami spożywczymi zajmuje na rynku wewnętrznym bardzo ważne miejsce.

(4) Oznaczenie partii towaru, do której należy środek spożywczy, odpowiada potrzebie lepszego informowania o tożsamości produktu. Oznaczenie takie jest więc użytecznym źródłem informacji w przypadku, kiedy środki spożywcze stają się przedmiotem sporu lub stanowią źródło zagrożenia dla zdrowia konsumentów.

(5) Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych ⁽⁵⁾ nie zawiera przepisów dotyczących umieszczania znaków określających przynależność do partii towaru.

(6) Na poziomie międzynarodowym istnieje powszechny obowiązek zamieszczania oznaczenia wyprodukowanej lub opakowanej partii produktów spożywczych w opakowaniach jednostkowych. Obowiązkiem Unii jest przyczynić się do rozwoju handlu międzynarodowego.

(7) W związku z tym wskazane jest ustanowienie przepisów o charakterze ogólnym i horyzontalnym, w celu zarządzania wspólnym systemem identyfikacji partii towaru.

(8) Skuteczność tego systemu zależy od jego zastosowania na poszczególnych etapach sprzedaży. Pożądane jest jednak wyłączenie niektórych produktów i działań, w szczególności tych, które odbywają się w początkowej fazie dystrybucji produktów rolnych.

(9) Należy wziąć pod uwagę fakt, iż bezpośrednie spożycie przy zakupie pewnych środków spożywczych, takich jak lody w indywidualnych porcjach, oznacza, iż wskazywanie partii bezpośrednio na opakowaniach jednostkowych byłoby bezcelowe. Jednakże w przypadku tych produktów obowiązkowe powinno być wskazanie partii na opakowaniu zbiorczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 19.2.2011, s. 34.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 maja 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 21.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I część A.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

- (10) Pojęcie partii towaru oznacza, że poszczególne jednostki środków spożywczych skierowanych do sprzedaży posiadają prawie identyczne cechy produkcji, wytworzenia lub pakowania. W związku z powyższym nie powinno się stosować tego pojęcia do produktów sprzedawanych luzem lub produktów, które z powodu swoich indywidualnych właściwości lub różnorodnego charakteru nie mogą być uważane za produkty tworzące jednorodną partię towaru.
- (11) Wobec różnorodności stosowanych metod oznaczania określenie partii towaru i umieszczenie odpowiedniego oznaczenia lub znaku powinno należeć do sprzedawcy.
- (12) Aby oznaczenie to spełniało swój cel, jakim jest dostarczanie informacji, powinno ono wyraźnie odróżniać się i pozwalać na rozpoznanie go jako oznaczenia.
- (13) Data minimalnej trwałości lub termin przydatności do spożycia, zgodnie z dyrektywą 2000/13/WE, mogą służyć jako określenie partii towaru, pod warunkiem dokładnego ich wskazania.
- (14) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy oznaczenia pozwalającego na identyfikację partii towaru, do której należy środek spożywczy.
2. Na użytek niniejszej dyrektywy termin „partia towaru” oznacza partię środków spożywczych do sprzedaży, wyprodukowanych, wytworzonych lub zapakowanych praktycznie w takich samych warunkach.

Artykuł 2

1. Środek spożywczy nie może być dopuszczony do obrotu, jeśli nie posiada oznaczenia, o którym mowa w art. 1 ust. 1.
2. Ust. 1 nie ma zastosowania:
  - a) do produktów rolnych, które w momencie opuszczenia gospodarstwa są:
    - (i) sprzedawane lub dostarczane do miejsca czasowego magazynowania, przygotowania lub pakowania;
    - (ii) transportowane do organizacji producenckich; lub
    - (iii) zebrane w celu niezwłocznego włączenia do przygotowań operacyjnych lub systemu przetwórczego;
  - b) jeśli w punkcie sprzedaży konsumentowi docelowemu środki spożywcze nie są opakowane jednostkowo, zostają zapakowane na życzenie nabywcy lub są opakowane jednostkowo do natychmiastowej sprzedaży;

- c) do opakowań lub pojemników, których największy bok ma powierzchnię mniejszą niż 10 cm²;
- d) do indywidualnych porcji lodów. Oznaczenie umożliwiające identyfikację partii musi znajdować się na opakowaniu zbiorczym.

Artykuł 3

Partia towaru jest każdorazowo określana przez producenta, wytwórcę lub pakującego dany środek spożywczy lub pierwszego sprzedawcę prowadzącego działalność w Unii.

Oznaczenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1, jest ustalane i umieszczane na odpowiedzialność jednej z wymienionych powyżej osób. Jest ono poprzedzane literą „L”, z wyjątkiem przypadków, kiedy odróżnia się ono wyraźnie od innych oznaczeń znajdujących się na etykiecie.

Artykuł 4

Jeżeli środki spożywcze są opakowane jednostkowo, oznaczenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1, oraz, tam gdzie to stosowne, litera „L” muszą znajdować się na opakowaniu jednostkowym lub dołączonej do niego etykiecie.

Jeżeli środki spożywcze nie są opakowane jednostkowo, oznaczenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1, oraz, tam gdzie to stosowne, literę „L” umieszcza się na opakowaniu lub na pojemniku lub, jeżeli ich brak, na odpowiednich dokumentach handlowych.

W każdym przypadku oznaczenie to umieszcza się w taki sposób, aby było dobrze widoczne, wyraźnie czytelne i nie dawało się usunąć.

Artykuł 5

Jeżeli na etykiecie umieszczona jest data minimalnej trwałości lub termin przydatności do spożycia, oznaczenie, o którym mowa w art. 1 ust. 1, nie musi być umieszczane na środkach spożywczych, pod warunkiem że data lub termin składają się przynajmniej z dnia i miesiąca, w postaci niezakodowanej, podanych w tej kolejności.

Artykuł 6

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla oznaczeń przewidzianych w szczególnych przepisach unijnych.

Komisja publikuje i aktualizuje na bieżąco wykaz tych przepisów.

Artykuł 7

Dyrektywa 89/396/EWG, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku I część A, traci moc, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

M. SZPUNAR
Przewodniczący

—

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian

(o których mowa w art. 7)

Dyrektywa Rady 89/396/EWG	(Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 21)
Dyrektywa Rady 91/238/EWG	(Dz.U. L 107 z 27.4.1991, s. 50)
Dyrektywa Rady 92/11/EWG	(Dz.U. L 65 z 11.3.1992, s. 32)

CZĘŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego

(o których mowa w art. 7)

Dyrektywa	Termin transpozycji
89/396/EWG	20 czerwca 1990 r. (*)
91/238/EWG	—
92/11/EWG	—

(*) Zgodnie z art. 7 akapit pierwszy dyrektywy 89/396/EWG, zmienionej dyrektywą 92/11/EWG:
„Państwa członkowskie w miarę potrzeb wprowadzają zmiany w swoich przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, tak aby:
— zezwolić na prowadzenie handlu artykułami spełniającymi wymogi niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 20 czerwca 1990 r.,
— zabronić handlu artykułami niespełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy z mocą od dnia 1 lipca 1992 r. Jednakże handel artykułami wprowadzonymi na rynek lub opatrzonymi etykietą przed tą datą i niespełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy może być kontynuowany aż do wyczerpania zapasów”.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Dyrektywa 89/396/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1 i 2	art. 2 ust. 1 i 2
art. 2 ust. 3	—
art. 3–6	art. 3–6
art. 7	—
—	art. 7
—	art. 8
art. 8	art. 9
—	załącznik I
—	załącznik II